

hende mere, end det var tilladeligt i et Øjeblik, da hun stod i Begreb med at bortgive sig til en anden. Hun havde i de sidste søvnløse Nætter maattet gøre Vold paa sig for ikke at tænke paa ham, men hun var overbevist om, at fra den samme Dag, hun vidste ham borte, vilde det være forbi med det nedværdigende Herredømme, han havde faaet over hendes Fantasi.

Idet hun nu fik Øje paa ham i hans ny, engelske Dragt, krøb hun uvilkaarlig lidt sammen. Det viljespændte, forskende Blik, hvormed han iagttog hende, vakte straks en Anelse hos hende om den Beslutning, hvormed han var kommen. I Begyndelsen undgik hun derfor at komme i Nærheden af ham; men da hun indsaae, at hun dog næppe vilde slippe for hans Frieri, og da hun nu ogsaa selv ønskede at faa en Ende paa det utaalelige Forhold, bestemte hun sig til lige saa godt først som sidst at lade det komme til en Afgørelse.

Hun gik ene ned i Haven og spaserede lidt frem og tilbage i en af Gangene nærmest Huset. Hun ventede, at han nu vilde opsøge hende her, hvor de jo lettest blev uden Vidner.

Hendes Beregning slog til. Det varede ikke mange Minuter, før hun hørte hans hurtige Skridt i en af Sidegangene; og pludselig overfaldtes hun af Svimmelhed. Hun havde maattet standse men gik nu atter nogle Skridt, idet hun ligesom søgte Tilflugt ved en stor Stenvase, der stod opstillet bag en Bænk paa en vedbendbevokset Sokkel midt i den overskyggede Gang. Hun gav sig Udseende af her at være beskæftiget med at ordne en Slyngranke, der hægtede sig op ad Stenen; men hendes Hænder rystede, og efterhaanden som Skridtene nærmede sig, tog hendes Hjertebanken til, saa Solpletterne paa Gruset dansede for hendes Øjne.